

Kristne, og under overordentlig stor Deltagelse saavel fra Menigheden som fra Præstestanden foregik denne sjældne gribende Høitid i vor Frue Kirke. Men fra denne Dag skal der ogsaa skrives et nyt Blad i Grønlands Kirkehistorie. Sidtillig har Landet staaet som et umyndigt Barn under sin Moder, det er det nu ikke længere, det har voget sig større og dygtigere, det har begyndt at faae Spinner, der ikke blot ere Fiskere, der udfaste Garnet i de byde, kolde Bølger, men ogsaa ere Præster, der udfaste Garnet, Evangeliets Garn, i Menneskehjertes Dyb, ofte foldt i al sin brændende Hæbe". Dette Forsøg, som man dengang knyttede saa store Forventninger til, ønskes nu gjentaget, som man kan se af Finantslobemærkningerne, og det kan jeg ikke Andet end billige. Jeg vil imidlertid haabe, at man, Præster som Lægfolk, gjen-nem Pressen saavel som i Samtaler med hine unge Grønlandere, der agtes uddannede til Missionærer, vil tale i mindre høie Toner om den Gra, de skulle være med til at indvie. Professor Clausen har i sin Tid sagt: Virkatmosphæren er ikke sund at aande i, og det er vistnok sandt. Der er mange, navnlig Præster og Politikere, som have taget Skade, fordi de have maattet aande altsfor meget i Virkatmosphære. Hvorvidt Forsøget med Tobias Mørch er lykkedes eller ikke, skal jeg ikke her indlade mig paa at afgjøre. Jeg har en bestemt Mening derom, og den er grundet paa Meddelelser, jeg anser for paalidelige; men saa overbeviset om min Menings Rigtighed, at jeg her tør sige: saadan og saadan er det, er jeg ikke, og det vil jo ogsaa være Noget, som Kirkevisitatoren, hvis en saadan bliver sendt til Grønland, vil have at undersøge. Men hvorom Aiting er, saa kunne for Tielblikket indfødte Grønlandere ikke alene bære Missionsagen paa Grønland, vi maa have Præster her fra Danmark derpaa. Men da det nu er saa, som jeg har tilladt mig at fremstille det, at det grønlandste Sprog er et overordentlig vanskeligt Sprog at lære, saa ligger det ligefrem i Sagens Natur, at mange dygtige theologiske Kandidater, som nok kunde have Lust til i deres kraftige Ungdomsalder at virke som Missionærer i Grønland, ikke tør indlade sig derpaa af Hensyn til Sprogets Vanskelighed, medens der paa den anden Side er Andre, som lade sig lokke dertil for ad den Veisnare at komme til et Embede. Jeg tror, det maa paafjønnes, at der trods dette Forhold dog har været saa mange dygtige Missionærer i Grønland, som det har været, ligesom at den grønlandste Præstestand i det Hele indtager et saa respektabelt Standpunkt, som den gjør, men at de grønlandste Præster skulde være af en bedre Sort end Præsterne her i Danmark, vil det dog være urimeligt at antage. Men hvorfor skulde saa ikke de grønlandste Præster ligesaa fuldt som Præsterne her i Danmark behøve at staa under et Tilsyn. Danmark er et lille Land, gennemskaaet med Jernbaner; der er

en livlig Forbindelse mellem de forskellige Dele af Landet, og der er en vidtforgrenet Presse. Der er næsten ikke en Navnekrog, hvor der ikke i det Mindste er to Aviser, et Høireblad og et Venstreblad, og nu, da Venstre er delt i Grupper, der betragte hinanden med mageløst hjerlige Blitte, er der i Reglen foruden et Høireblad to Venstreblade, et moderat og et radikal. Mangler og Ufuldkommenheder, for ikke at sige Standaler, der kunne finde Steb paa det kirkelige Omraade, skulle nok af den frie PresSES Vel komme til det Offentliges Kundskab. Men skjøndt det er saa, anser man det dog for nødvendigt, at der tillige er Kirkevisitatorer her i Danmark. Her er Provster, der bo i umiddelbar Nærhed af de Præster, som de skulle have Tilsyn med, af de Menigheder, hvis Lærd de skulle varetage, der ere dem betroede. Her er Biskopper, der faae deres Indberetninger om kirkelige Forhold fra Provster og Præster rundt omkring i Stiftet, som komme i Berøring med de forskellige Mænd fra de forskellige Egne i Stiftet, og som foretage regelmæssige Visitationer i Stiftet, saaledes at de med visse Aars Mellemrum komme til hver enkelt Menighed. Sa i mindre Stifter, hvor det kan lade sig gjøre, indskrænke Biskopperne sig ikke til disse regelmæssige Visitationer; de komme da omkring paa de almindelige Søndage paa den Tid af Aaret, der ikke holdes Visitation, snart i en Kirke, snart i en anden, uden at enten Menigheden eller Præsten har nogen Anelse derom. Det er f. Ex. Tilfældet i Lolland-Falster Stift. Naar vi Præster komme i Kirken om Søndagen, vide vi ikke, om vor Biskop tilfældig sidder nede blandt Tilhørerne, han optræder ikke med nogen generende Myn-dighed, han optræder ikke strengt kritiserende. Han gjør Indtryk af, at han kan opbygges ligesom andre simple Dødelige ved at høre Ordets Forkyndelse. Men det er paa denne Maade, at han lærer Menigheder og Præster bedre at kjende end ellers. Han ser Menighederne, som de ere, naar de ere i deres Sverdagsdragt, og han hører Præsten saaledes, som han forkynder Ordet, naar der ikke er Noget, der opfordrer ham til at præstere noget Extraordinært, naar der ikke er Noget, der opfordrer ham til at være noget Andet end sig selv. Der kan nok være Præster, som ikke synes derom, men der er andre, som ere glade derved og føle sig vel tjente ved dette. Maa jeg for at bevise dette fortælle en Historie? Den er meget kort, men den forekommer mig ret morsom. Frederik den 6te kom paa en Reise omkring i Provindserne ind i en Landsbykirke, hvor Præsten, som man kaldte Mester Hans, forkyndte Ordet jeont, ensfoldig og indtrængende, som kun den kan gjøre det, der tror paa det, han forkynder. Efter Kirketjenesten gik Kongen hen til ham, takkede ham for hans Prædiken og bad ham om næste Søndag at prædike i den nærliggende Kjøbstad. Præsten fulgte Anmodningen. Kongen var na-